तीन कविता

– सु. म. तडकोड

१.

खंय तरी भितर...

साबार आंकवार खीण कशे गच्च जावन आयल्यात हे नवे वास्तूंत आनी

तोखेता चंवर अनवळखी घुंवळेक
रात धारेर येता...

गच्च गच्च भुंयेंत
उदे लिक्क प्रकाश;
रिगिल्ले दिठयेंत
तुट्टा काळखा पाश

अनावर पाशांत
लिपलां एक नातें;
तळमळटा खोल
धगधगता पातें

हुंबरो लिपोवन दवरलो हांवें हे नवे वास्तूचो मस्तेपणाक हुवार येतलो म्हूण

आंकवार खीण वसवसून जिणेपांयांर ओंपता;
उतराक उतर लावन भास फुलूंक लागल्या,
मर्णाकय धुंद करपी कविता लिपी सोदता.

२.

कांय जाणांनी

काय जाणांनी दवरल्या अडेच्यां कांट्यांची आटी माथ्यार,
उतरां सोदीत, नकलामी करपाची रगत व्हावंक दिवन;
तांकां फुलां दिसनात, दिसल्यारय तीं बाविल्लीं,
तांकां मुमुरखें हांशें दिसना कोणाच्याच मुखामळार, दिसल्यारय तें करपल्लें;

हांसपाक जाय तेन्ना हांसुंकच जाय आनी
करंदाय मारपा वेळार ती मारुंकूच जाय;
तशें करपाचें सोडून साबार जाण जाय तें करतात देखून ही व्यथा!

खंय तरी भितर मेरेन ही व्यथा भेरेल्या,
ही व्यथा आयकुपाचे भावमुद्रेंत कोणूच ना...

३.

स्पर्श आसचो

स्पर्श आसचो अबोल आनी
आसचो चन्द्रीम फुलतो
निरंतराचो सोद घेवूं
उदेचो सुर्या दुलतो

ना म्हजें, ना तुजें म्हणपी
पदां, आसूं तुज्या दोळ्यांत
गावपी रान भुल्लुसलें
नुलयल्ले उले तालांत.